

צו לפי סעיף 41 לפקודת הרופאים (נוסח חדש), התשל"ז-1976

החלטה 15-18

בפני:

השופט (בדימוס) אמנון סטרשנוב

בעניין שבין:

הקובל

המשנה למנכ"ל משרד הבריאות

ע"י ב"כ - עו"ד יונתן ברג

לבין:

הנקבל

ד"ר

ע"י ב"כ - עו"ד עופר דורון

ה ח ל ט ה

העובדות

1. ד"ר ל' (להלן – ד"ר לוי או הנקבל), הינו רופא מורשה ובעל תואר מומחה ברפואה פנימית, ובגריאטריה. במועד הרלוונטי לקובלנה זו, היה הנקבל סגן מנהל בית החולים קפלן - הרצפלד (להלן – בית החולים), וכן ניהל את המחלקה הגריאטרית בבית"ח קפלן ואת מחלקות א' ו-ב' בבית"ח הרצפלד.

במהלך שנת 2002 נערך בבית החולים ניסוי בתרופת "זיפרקסה", שהתוויתה המקורית היא לטיפול בפסכיוזה, ואחת מתופעות הלוואי שלה הינה הגברת התאבון לחולים שסבלו מ"סרבנות אכילה".

הנקבל היה החוקר הראשי בניסוי זה.

2. בהתאם לחוק זכויות החולה, התשנ"ו-1996, לתקנות בריאות העם (ניסויים רפואיים בבני אדם), התשמ"א-1980 ולנוהל ניסויים רפואיים בבני אדם, התשנ"ט-1999 – עריכת ניסויים רפואיים בני אדם מחייבת קבלת הסכמה מדעת של כל אחד מהמשתתפים בניסוי.

הקובלנה

3. בתאריך 18.6.15, הוגשה נגד הנקבל קובלנה מתוקנת (להלן – הקובלנה), בה נטען כי הנקבל, יחד עם רופאים אחרים (ד"ר נדיה כגנסקי וד"ר מיכאל קליין), עברו על תיקים המתייחסים לניסוי, וכי הנקבל הורה להוציא מתיקי הניסוי תיקים רפואיים של חולים אשר השתתפו בניסוי, מבלי שהוחתמו על טפסי הסכמה מדעת, וזאת על מנת להסתירם ולשבש את הבדיקה של משרד הבריאות.

בהתנהגותו זו, גילה הנקבל התנהגות שאינה הולמת רופא, כאמור בסעיף 41(1) לפקודת הרופאים [נוסח חדש], התשל"ז-1976.

דו"ח ועדת המשמעת

4. בעקבות הגשת הקובלנה, מונתה ועדת משמעת לדון בה, בהרכב: פרופ' יהודה סקורניק – יו"ר, פרופ' יעקב גוזל ועו"ד יגאל חיות – חברים. הנקבל כפר במיוחס לו בכתב הקובלנה, וטען כי לא הורה להוציא את התיקים הרפואיים של חולים שלא הוחתמו על הסכמה מדעת, וכל שהורה היה "לסדר את התיקים" לקראת הבדיקה.

5. הוועדה שמעה את עדויות שני העדים מטעם התביעה – ד"ר קליין וד"ר כגנסקי, וכן את הנקבל עצמו, מטעם ההגנה. אשר לעדותו של ד"ר קליין, קבעה הוועדה כי: **"העד אינו זוכר את הפגישה בחדרו של ד"ר ל' עם ד"ר כגנסקי לענין 'תיקים ספציפיים'. העד לא נשאל ולא אמר כי קיבל הוראה מהנקבל להוציא תיקים שלא היו בהם מסמכי הסכמה של החולים שהשתתפו הניסוי".** כמו כן, לא זכר העד אם המדובר היה בביקור של משרד הבריאות, או שמא של מבקר המדינה.

אשר על כן, הגיעה הוועדה למסקנה הבאה:

"לנוכח עדותו הבלתי עקבית והלוקה בהעדר זכרון מהותי של העד לאירועים, לא ניתן להסתמך על עדותו של העד והיא אינה יכולה להוות ראיה מספיקה להרשעת הנקבל במיוחס לו".

6. לטענת העדה השנייה, ד"ר נדיה כגנסקי, הנקבל לא נתן הוראה להוציא מתיקי הניסוי תיקים רפואיים של חולים שלא הוחתמו על הסכמה מדעת, אלא **"ביקש להשאיר לו תיקים מסודרים"**, ואמר: **"להוציא לביקורת רק מה שמסודר"**.

לגבי עדה זו קבעה הוועדה, בזו הלשון:

"עדותה של העדה אינה עקבית, אינה החלטית ושזורה באמירות סותרות המעוררות ספק באמינותה. לנוכח האמור לעיל, עדותה של העדה אינה מהווה בסיס ראייתי מספיק להרשעתו של הנקבל במיוחס לו".

7. לסיכום, הוועדה קובעת כדלהלן:

"לאחר ניתוח ראיות התביעה וראיות ההגנה, ולאחר עיון בסיכומי הצדדים, הוועדה סבורה כי לא הונחה בפניה תשתית ראייתית מספקת... להרשעתו של הנקבל במיוחס לו בכתב הקובלנה, הן להוראה 'להוצאת תיקים' והן לכוונה 'להסתיר ולשבש את החקירה'".

אשר על כן, הוועדה קובעת כי התביעה לא הצליחה להרים את נטל הוכחת גרסתה, ולפיכך ממליצה לזכות את הנקבל מכל אשמה.

החלטה

8. המסקנה אליה הגיעה הוועדה הנכבדה לזכות את הנקבל מהמיוחס לו בכתב הקובלנה, מבוססת על העדויות ששמעה הוועדה, והתרשמה מהן באופן ישיר ובלתי אמצעי. הוועדה דחתה, פה אחד, את עדויות עדי התביעה, הרופאים ד"ר קליין וד"ר כגנסקי כבלתי אמינות, ואשר על כן החליטה לזכות את הנקבל.

9. ההלכה הפסוקה קובעת, כי אין ערכאת הערעור, או כל ערכאה עליונה, מתערבת **בממצאים עובדתיים**, המבוססים על התרשמות מעדים שהוועדה או הטריבונאל שמעו והתרשמו מהם, באופן בלתי אמצעי ומכלי ראשון. נראה, כי כך המצב גם במקרה דנן.

אשר על כן, החלטתי לאשר את המלצת הוועדה לזכות את הנקבל, ד"ר ל', מהמיוחס לו בכתב הקובלנה.

ניתנה היום 3.6.18, כ סיון התשע"ח.

יש להפיץ החלטה זו, כמקובל.

אמנון סטרשנוב, שופט (בדימוס)